

Ботевъ (скланя чело, закрива очи, следъ това внезапно дига глава, обвзетъ отъ въодушевенъ поривъ) He! He! (Поклаща глава). He! He е напразна нашата жертва... Не напусто пролѣхме нашата кръвъ... Тука (сочи наоколо) този балкански връхъ ще остане да свѣти въ мрачевината, като белегъ, че единъ народъ отъ седемъ милиона желае да живѣе свободно на земята... He! He напусто Хаджи Димитъръ и Караджата оставиха кости въ неравната битка... Ние взехме примѣръ отъ тѣхъ. Не напусто Левски увисна на бесилото... Мнозина още, следъ него, ще посрещнатъ съ радостъ примката на шията си. Още мнозина като насъ ще оросятъ съ кръвта си безбройнитѣ чукари на нашата хубава земя... Вдѣхновени отъ нашия примѣръ, отъ нашия подвигъ... (Момчетата слушатъ, застинали въ благоговение). Единъ на други ени даваме свещения байрякъ на свободата, на копнежа за правда и истина Каравеловъ и Левски го поеха отъ Раковски, азъ го поехъ отъ Каравеловъ, отъ менъ ще го поематъ други, младитѣ, които идатъ... He! Нашата жертва не бѣше напразна... (Пророчески унесенъ). Азъ виждамъ бждещата свободна държава, мощна, велика, стѣпила здраво на този полуостровъ, където нашиятъ народъ е най-многобройниятъ, разхвърленъ навсѣкжде, отъ устието на Дунава до Олимпъ, отъ Бдинъ до свѣтлото южно море... О, азъ виждамъ този народъ, който е давалъ въ миналото просвѣтители на човѣчеството, този народъ, останалъ за петъ вѣка чистъ и непокуванъ отъ рухващата и гнила европейска цивилизация, тайлъ въ недрата си съкровища, които ще раздаде на свѣта. Виждамъ го блѣсналъ като фаръ, като водачъ и спасителъ на народитѣ. (Далече се обажда втори пжтъ тржбниятъ призивъ, той се изправя). Виждамъ...

(Внезапно пуква пушка и Ботевъ пада като подкосенъ. Друаритѣ около него грабватъ оржия, други го крепятъ и полека го оставятъ на земята).

Всички (тихо зоватъ). Войводо... (Поклащатъ глава, отчаяно се споглеждатъ, тжжни възклицания).

Перо (прави знакъ да мълчатъ). Тихо... Нѣмаме вече войвода.

Апостоловъ (бавно). Умрѣ тѣй както винаги бѣ искалъ. Тѣй както винаги бѣ писалъ... Но стига му тая награда — да каже нѣвга народа: умрѣ, сиромакъ, за правда, за правда и за свобода!

(Полека-лека мръква. Месецьтъ изгрѣва. Небето се изпълва съ звезди. Гората почва да шуми, залюлѣна отъ хладния вечерникъ Аптеозъ съ свѣтлини и музика).